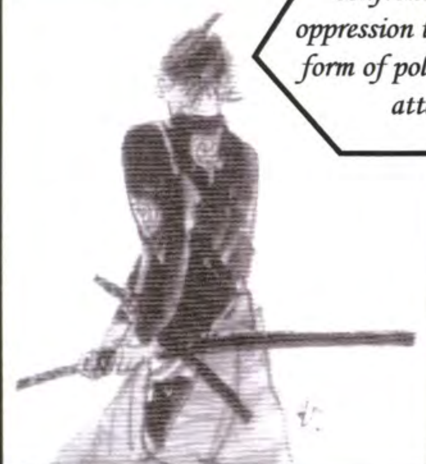
GRATIS
dankzij donaties

nr.12
zomer
2004

directe actie

orgaan van de anarchistische groep amsterdam

IN THIS ISSUE

Excepts from

SO THAT THAT JULY TURNS OUT TO BE A THREAT

On the trial of the rebels of Genoa

On March 2, 2004, the trial against twenty-five demonstrators accused of "devastation and looting" for the rebellion against the G8 in July 2001 opened in Genoa. And it is just the beginning, a testing ground aimed at perhaps even wider judiciary operations. Anticipated by twenty arrests ordered by the attorney's office of Cosenza in November 2002, and by twenty-three more arranged a little later by the attorney's office in Genoa, this trial wants to send everyone a clear message: the uprising of Genoa will have its scapegoats. We add that those arrested in Cosenza were explicitly made an indecent offer with some success, which would become a constant: the "renunciation of violence" in exchange for release from prison. What is on trial now is not this or that action, this or that act of sabotage, but rather the attitude toward the institutions and, more generally, the refusal itself of the social order and life as subjects that it imposes. Collaborators or enemies: this is the ultimatum that the state launches at everyone.

For anyone who did not want to draw any lessons from that July, what more could we add that power has not amply shown by beating and killing in the streets and by humiliating and torturing in the enclosure of its barracks? What could we add about the inanity of anyone who asks the courts for Truth and Justice, as if a single truth and justice could exist on both sides of the barricades? Haven't the government, the rulers and the judges been explicit in absolving and promoting the murderers and torturers in uniforms, like always?

It is up to those who have not forgotten that contagious rebellion which conquered the streets, to those who don't want to let the blood shed by the hand of the state's cops dry up in their mind, to furnish all the weapons needed for solidarity toward the demonstrators on trial.

Friday, July 20, 2001, after hundreds on rebels have liberated some neighborhoods from the capitalist normality that is the coldest of icy monsters, a supermarket is transformed into a collective, free banquet. For a few hours, rebels and residents of the area freely help themselves, eating and joking and discussing. Even a journalist, paid to serve with his telescopic lens as others serve with their cudgels, is photographed by one of his colleagues as he comes out with two packages of mozzarella.

The G8 summit in Genoa was the occasion for a huge experiment in control and militarization without precedent in Italy: streets closed and armored with gratings over fifteen feet tall, the complete restructuring of traffic circulation, manhole covers preventatively welded... and more comical provisions were not lacking (underpants and socks removed from the balconies!). Twenty thousand men from all the armed corps of the state came together in the Ligurian capital in order to patrol it. Roadblocks were set up, body bags in which to put the possible dead ordered, selected snipers positioned on the roofs and frogmen stationed in the water. An authentic torture chamber was prepared for prisoners at Bolzaneto, the management of which was assigned to the gentlemen of the special prison anti-riot squad (the GOM). While the task of maintaining public order was entrusted mainly to the carabinieri [1], which formed the CCIR (carabinieri contingent for decisive intervention) for the occasion, constituted of soldiers commanded by officers of the elite Tuscania corps, active earlier in Somalia, Bosnia and Albania.

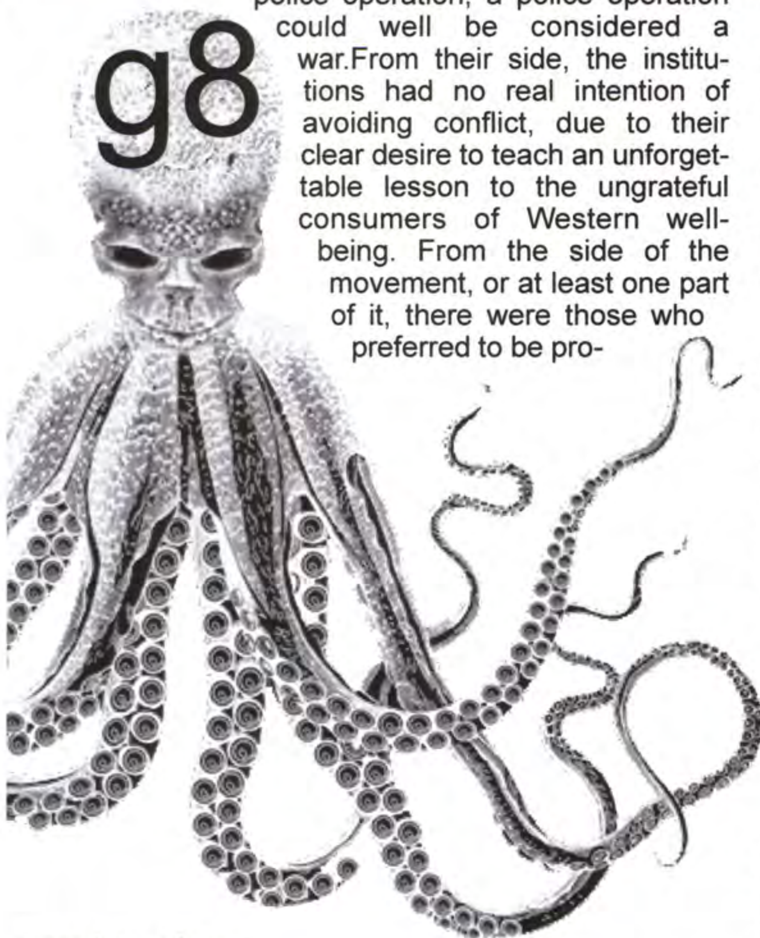
For its part, the state did not prepare to control a protest, but to deal with a war. It's not a matter of controlling demonstrators, but rather of clearing the board of enemies. In Genoa for the first time, the state experimented in such a systematic, explicit and widespread manner with the military logic that presides over international missions against its own people. In a demonstration of how the line of demarcation between external and internal enemies is disappearing in a world unified by the religion of money. In a demonstration of how power must test out in small scenarios what might be general in the future. After all, if war is considered a

g8

police operation, a police operation could well be considered a war.From their side, the institutions had no real intention of avoiding conflict, due to their clear desire to teach an unforgettable lesson to the ungrateful consumers of Western well-being. From the side of the movement, or at least one part of it, there were those who preferred to be protagonists of an explicit rebellion against the so-called Masters of the Earth rather than become a spectator or play a walk-on part in an agitated TV series to the profit of the mass media. Thus, the rebels were not seen around the "red zone". They preferred to desert the virtual conflict agreed to by the institutions in order to go and find the real conflict, the one without mediation. Despite showing up in the city and on the date set by the institutional agenda, several hundred enemies of this world, quite different from one another, without leaders or followers, without head or tail, would go where they weren't expected. Instead of launching themselves headlong against a supposed heart of domination, they preferred to go elsewhere, knowing well that domination has no heart since it is found everywhere. The physical spaces where the cult of money is practiced, where the stink of the commodity lingers in the air, where the lies of commerce are heard - and not the mere "symbols" of capitalism, as the leftist vulgate of the adorers of the existent claimed - would come to know the practical critique of action: banks would be attacked, supermarkets looted, dealerships set on fire.

After the passing of the rebels, who curious people and youth of the neighborhoods would frequently join, nothing was any longer as before. Cars, as mobile boxes that transport workers to their daily condemnation, became toys with which to amuse oneself and barricades with which to stop the police. The siren song of advertising that poisons the spirit and commodifies bodies was silenced. Electronic eyes were blinded. Journalists were driven away. Looting transformed commodities to pay for into free goods to share. Through colorful writing, the walls were freed from their dismal greyness. Streets, docks and buildings were used as arsenals. The city plan, modeled on the needs of the economy and refined by the imperatives of social control, broke down under the fire of the uprising. Quite quickly, the impossible became possible: the prison of Marassi, mostly emptied in order to leave space for eventual arrests, was attacked. The same fate struck a carabinieri barracks. For their part, the men in uniform spread all the violence that they could. Those who have accused the black-clad rebels of having provoked the repression would do better to take note that the police and military operations were already planned and organized as a preventative form of deterrence in the face of it all. In fact, it was not the result of an excess of zeal, of too much tension or of inexperience, but was rather the true face of state terrorism that raged unfettered, launching its armored vehicles at breakneck speed against defenseless demonstrators. This is what really determined the generalized spread of revolt. The very thing that was supposed to stop it, the police intervention, ended up feeding it. In the course of a short time, thousands of demonstrators who were peaceful up to then joined the rebels and began to fight against the cops, leaping into a desperate guerrilla battle. Even among the militants of the political rackets whose leaders called for calm, moderation and non-violence, there was much insubordination. For a few hours, there were no longer violent or non-violent, men or women,

social democrats or anarchists, militants or common people, building surveyors or unemployed, but only individuals in revolt against the guard dogs of the existent and the life that is imposed. It was during these conflicts that Carlo Giuliani was killed. He was not a "block bloc" person. He was not an anarchist. He was not a provocateur. He was not an infiltrator. He was only a young man who had reacted to state violence. Not one of the few, but one of the many.

The revolt ended, and the commentary on it by journalists, specialists and experts began. And the more the accounts and interpretations of what happened grew, the more its crystalline clarity diminished. The revolt in Genoa in its lived totality has been cut up and dismembered into so many tiny particles. Everything has been ground up and reduced to powder so that nothing can be seen anymore. Naturally this formidable work of mystification has been carried out in the name of truth. The truth that many expect and demand to be pushed through in the halls of the courts. And yet, everyone knows what really happened. It is indelibly etched in the memories and the flesh of the thousands of demonstrators who were there.

To the journalists who collected their wages for the work carried out, of what use was all this camerawork? What's the use of showing the entire world that the vice-chief of the Digos [2] in Genoa, Alessandro Perugini, kicked a boy who was stretched out on the ground, immobilized by the cop's colleagues, in the face? Has he been put in a position where he can no longer repeat his endeavor, because he was caught in the act? Has a court condemned him; has he been kicked out of the police force and replaced with a well-educated officer, respectful of the constitution? Not at all, quite the opposite. With rather macabre humor, the state named Mr. Perugini as the Italian representative for an international campaign against torture in the world. The belief that it is sufficient to expose the abuses of power in order to force it to its knees is an ideological illusion Just as there is no use waiting for any truth from an image, in the same way we cannot expect any justice from a verdict. Because the courts are institutions of the same state that ordered the bloodbath that happened in Genoa. Why should judges ever condemn men who are habitually at their service? The state invents its law and applies and modifies this law as it believes best, knowing that it is just a question of wastepaper. The torturers who ripped up the ID cards of the arrested in Bolzaneto, shouting, "here you have no rights, you are no one", expressed the undisguised nature of the state, of which they are the loyal and obedient servants.

All that is remembered of the days in Genoa is the brutality of the cops. The joyous aspect of a subversion of daily life has been almost completely buried. But the uprising of three years ago is still there, threatening in its incompleteness. So threatening that in the meantime its meaning has not only been eroded by state reason that has imposed and endless war. So threatening that hundreds of direct actions against power (from sabotaged ATMs to blocked trains, from attacked police stations to damaged scientific institutes, from burnt diplomatic cars to wrecked Italian branch offices and dealerships) have been carried out in the weeks and months after Genoa throughout the world. So threatening, finally, that after the fog of representation, power is preparinng the cement of imprisonment. It is the meaning of that uprising that we must affirm, against pacifiers and investigators. Because revolt explodes, well beyond the dates set by power, in the place where the game is really played: in the totality of our lives. This is where we will encounter, together with the social conflicts to come, the desires of those who fought with courage in Genoa.

So then no court, isolating and attacking the accused, will place its seal on those days.

by Guerra Sociale
www.guerrasociale.org

[1] italian military police that acts nationaly against civilians
[2] italian political police.

For updated information on the trials check italy.indymedia.org/controinchiesta.php or anarchist news from italyanarcotico.net.

To donate money for legal support send money to
Conto don antonio balleto
Banca carige sede centrale
c/c 61359/80
Abi 6175
cab 1400

Aanhaling van

ZO, DAT DIE JULI ALS EEN BEDREIGING TE VOORSCHIJN KOMT

over de rechtzaak van de rebellen van Genua

2 maart , 2004 De rechtzaak tegen vijfentwintig demonstranten, beschuldigd van "devastatie en plundering"voor de rebellie tegen de G8 in Juli 2001 is geopend in Genua. En het is slechts het begin van een test, gericht op zelfs misschien nog grotere justitiele operaties, die voorafgegaan werden door twintig arrestaties, verzocht door het advocaten kantoor van Cosenza in november 2002 en gevolgd door drieentwintig arrestaties later geregeld door het advocatenkantoor in Genua. Deze rechtzaak wil iedereen een duidelijk boodschap meegeven. De opstand van Genua zal zijn zwarte schapen hebben.Wij voegen hieraan toe, dat zij die gearresteerd waren, in Cosenza, met enig succes, een onfatsoenlijk aanbod hebben gekregen.Dit heeft geresulteerd in een konstante herhaling om "afstand doen van geweld" in ruil voor vrijlating. Wij zullen een nog preciezer voorbeeld geven: " dat wat nu rechtzaakelijk behandeld wordt is niet voor die of deze actie, of die of deze sabotage actie, maar gaat meer over de houding ten opzichte van de instellingen in het algemeen, de weigering van de huidige sociale orde, die een leven oplegt als onderdaan". Collaborateurs of vijanden: dit is het ultimatum dat de staat voor iedereen stelt.

Vrijdag, 20 juli 2001 Nadat honderden rebellen enkele buurten van de koudste der ijzige monsters,de kapitalistische normaliteit, hebben bevrijd, wordt een supermarkt getransformeerd tot een kollektief vrij banket. Gedurende enkele uren helpen rebellen en bewoners van de buurt zichzelf, grappenmakend, etend en discuserend. Zelfs een journalist betaald om te dienen met zijn telescopische lens, zoals anderen dienen met hun knuppels, wordt gefotografeert wanneer hij naar buiten komt met twee pakjes mozarrella. Wat meer kunnen wij toevoegen aan iedereen die geen les wil trekken uit die dagen in juli,dat macht al niet met duidelijkheid heeft laten zien, door het martelen en afmaken op de straten en door het vernederen en martelen binnen de omheining van de kazernen. Wat kunnen wij toevoegen aan de zinloosheid van iemand die de rechtbank vraagt om waarheid en gerechtigheid. Alsof er enige waarheid en gerechtigheid kan bestaan aan beide kanten van de barrikades. Zijn niet de overheid, de regeerders en de rechters duidelijk geweest in het geven van absolutie en het promoten van moordenaars en geweldenaars in uniformen zoals altijd? Het is aan hen die niet de rebellie van de overwonnen straat vergeten hebben, aan hen die niet willen dat het bloed verspilt door de hand van de staat opdroogt in de geest, om alle wapens die nodig zijn voor de solidariteit te organiseren, voor de demonstranten die terecht staan.

De g8 top was de gelegenheid voor een groot experiment in controle en militarisme in Italie zonder voorganger. Straten werden gesloten, het verkeer werd totaal hergestructureerd, putdeksels werden preventief dichtgelast. Er werden ook meer komische voorzorgmaatregelen genomen:ondergoed en sokken dienden te worden verwijderd van de balkons.Tijdens de G8 top kwamen twintigduizend man van al de bewapende korpsen van de staat samen in de Liguriaanse hoofdstad om te patrouilleren. Wegen werden geblokkeerd en bewapend met heken van meer dan vijftien voet hoog, lijkenzakken voor de mogelijk doden werden besteld,geselekteerde schuipschutters werden op daken gepositioneerd,.duikers werden te water geplaatst. Een autentieke martelkamer werd geprepareerd in Bolzaneto waarvan de organisatie werd toegewezen aan de heren van de speciale anti-riot squad (de GOM).Terwijl de taak om de publieke orde te bewaren, voornamelijk werd toevertrouwd aan die carabinieri, die zich organiseerden in de CCIR (carabinieri contingent voor beslissend ingrijpen), voor de gelegenheid samengevoegd door soldaten gecommandeerd door officieren van de elite Tuscania korpsen, voorheen actief in Somalie, Bosnie en Albanie. De staat heeft zich niet voorbereid om een protest te beheersen, maar een oorlog te klaren. Het is geen zaak om een demonstratie te beheersen, maar meer om de vijandelijke groepen van het bord te vegen. De staat heeft in Genua voor het eerst geexperimenteerd, met een dergelijk systhematische, expliciete en wijdverspreide militaire logika , gebruikt in internationale missies tegen zijn eigen mensen.als voorbeeld wordt laten zien hoe de grenslijn tussen externe en intere vijanden verdwijnt in een wereld bijeengebracht door de religie van het geld. Als voorbeeld wordt laten zien hoe geweld moet worden uitgetest in kleine scenario's die in de toekomst normaal gebruikt kunnen worden. Want als oorlog wordt gezien als een politie-operatie, dan kan ook een politie-opertatie door de overheid, worden gezien als een oorlog.

Van hun kant hadden de instellingen geen werkelijke intentie om een konfrontatie te vermijden want het heldere verlangen bestond om aan de ondankbare consumenten van de westerse "well

internationale international

being" een onvergetelijke les te leren. Gezien van de kant van de beweging of tenminste een deel ervan, werden zij die er de voorkeur aan gaven protagonisten van een expliciete rebellie tegen de zogenaamde meesters der wereld te zijn, liever niet een toeschouwer om het spel mee te spelen in een geagiteerde televisieserie ter profijt van de massa-media. De rebellen werden niet gezien vlak bij de rode zone. Zij gaven er de voorkeur aan het virtuele konflikt waar de instellingen in hadden toegestemd te verlaten om het echte konflikt te vinden, het konflikt zonder bemiddeling. In plaats van te verschijnen in de stad en op de datum vastgesteld door de institutionele agenda, kwamen enkele honderden vijanden van deze wereld, behoorlijk verschillend van elkaar, zonder leiders of volgelingen en zij gingen, daar waar zij niet werden verwacht. Zij gaven er de voorkeur aan, ergens anders heen te gaan in plaats van zichzelf te lanceren tegen het gestelde hart van dominantie, wetend dat dominantie geen hart heeft, omdat het overal aangetroffen wordt.De fisieke plekken waar de geldkultus wordt bedreven, waar de stank van de commodity in de lucht hangt, waar de leugens van de commercie gehoord worden en niet alleen de symbolen van het kapitalisme, zouden de praktische kritiek van aktie voelen: banken worden aangevallen, supermarkten geplunderd en ondernemingen in brand gestoken.

Na het passeren van de rebellen die vaak werden vergezeld door nieuwschierige mensen en jeugd uit de wijken, was niets meer zoals te voren. Auto's gezien als mobiele dozen, dienend om arbeiders te transporteren naar hun dagelijkse plek van verdoeming, werden speelgoed om je mee te vermaken en barrikaden om de politie mee te stoppen. Het lied gezongen door de sirenen van de reklame, dat de ziel vergiftigd en het lichaam commodoficeerd, was tot stilte gebracht., elektronische ogen geblindeerd,journalisten verjaagd..Plundering transformeerde "commodities" waarvoor moet worden betaald in vrije goederen om te delen .Door kleurrijk schrift,werden de muren bevrijd van hun sombere grijsheid.Straten, dokken en gebouwen werden gebruikt als arsenalen. Het stadsplan gemodelleerd voor economische doeleinden en verfijnd door de behoeftes van sociale kontrole, viel uiteen onder het vuur van de opstand.Erg snel werd het onmogelijke mogelijk:De gevangenis van Marassi,het overgrote deel vrijgemaakt voor eventuele arrestanten, werd aangevallen.Het zelfde lot trof de barrakken van de carabinieri. Voor hun aandeel verspreiden zij in uniform al het geweld wat zij konden.

Zij die de rebellen die het zwarte kleed droegen hebben beschuldigd van het aanstichtten van de repressie zouden er beter toe doen notitie te nemen van het feit dat politie en militaire operaties al ingeroosterd waren als vorm van preventie in het vooruitzicht van alles.In feite was het niet het resultaat van de excessen van opwinding, van te veel spanning of onervarenheid, maar het was meer het ware gezicht van staatterreur dat los kwam en dat razend zijn gewapende voertuigen met nekkenbrekende snelheden lanceerde op weerloze demonstranten.Dit is wat werkelijk de algemene verspreiding van geweld veroorzaakte. Dat wat het had moeten stoppen, namelijk het ingrijpen van de politie, heeft het juist gevoed. In verloop van korte tijd begonnen duizenden demonstranten die tot dan toe vredig hadden gedemonstreerd zich samen te voegen met de rebellen en begonnen te vechten met de politie, zich werpend in wanhopige guerilla-strijd. Zelfs onder de militanten van de politieke vleugel wiens leiders om kalmte en om matiging vroegen en vroegen het geweld te stoppen, was er veel ongehoorzaamheid. Gedurende enkele uren waren er geen geweldadige of geweldloze mannen of vrouwen, sociaal-democraten of anarchisten, militanten of gewoon mensen, bouwvakkers of werkelozen, echter individualisten in opstand tegen de waakhonden van de bestaande orde en het leven dat ons wordt opgedrongen. Het was gedurende deze konflikten dat Carlo Giuliani werd gedood. Hij was niet iemand die deel uitmaakte van een "blok." Hij was niet een anarchist. Hij was niet een provokateur. Hij was geen infitrant. Hij was alleen een jongeman die op geweld van de staat reageerde. Niet een van de weinigen, maar een van de velen.

Aan de opstand kwam een einde. De journalisten, specialisten en experts startten hun kommentaren en naar mate de beschouwingen en interpretaties over het gebeurde groeiden, de meer de kristallen helderheid verdween. De opstand in Genua is in zijn geleefde totaliteit opgesneden en ontleed in vele kleine delen. Alles is vermalen en tot poeder gereduceerd, zodat er niets meer te zien valt. Natuurlijk is dit formidabele werk van mystificatie gedaan uit naam van de waarheid. De waarheid die velen verwachten en eisen om doorgedrukt te worden in de hallen van het gerecht. En toch weet iedereen wat er werkelijk gebeurt is. Het is permanent gegraveerd in het geheugen en het lichaam van duizenden demonstranten die daar waren.

Welke functie had al het kamera werk, waar de journalisten hun lonen voor binnenhaalden? Wat is het nut de hele wereld te laten zien dat de vice-chef van de Digos. Alessandro Perugini. in Genua een jongen

schoptte die uitgestrekt op de grond lag, geimmobiliseerd door de politie. Heeft Perugini zich een positie gebracht, waar hij zijn daad niet kan herhalen, omdat hij op heterdaad betrapt werd? Heeft het gerecht hem veroordeeld; is hij uit het politie-korps getrapt en vervangen door een officier met meer opleiding, een officier met recpect voor de wet? Helemaal niet! Juist het tegen overgestelde. Met een nogal makaber gevoel voor humor heeft de staat Perugini aangesteld als de italiaanse vertegenwoordiger voor internationale campagnes tegen martelpraktijken in de wereld. Om te geloven dat het genoeg is om misbruik van macht te laten zien, en het zo op de kneeen te dwingen is een ideologische illusie.

Net zoals het geen zin heeft te wachten op een enkele waarheid van slechts een beeld, omdat de rechtbanken instituties zijn van de zelfde staat die het bloedbad heeft besteld dat in Genua woedde. Waarom zal een rechter ooit mensen veroordelen die de staat naar gewoonte dienen? De staat bedenkt een wet en voert de wet uit en modelleert haar zoals zij denkt dat het, het beste is, terwijl de staat weet dat het alleen een kwestie is van papierverspilling. De geweldenaars, die terwijl zij schreeuwden: "Hier hebben jullie geen rechten, jullie zijn niemand!"indentificatiekaarten stukscheurden van de arrestanten in Bolzaneto, lieten de onverhulde natuur van de staat zien, wiens loyale en gehoorzame slaven zij zijn.Alles dat herinnert aan de dagen in Genua is de wreedheid van de politie.Het vreugdevolle aspect van een omverwerping van het dagelijks leven, ligt bijna in zijn geheel begraven. De opstand van drie dagen geleden hangt echter nog steeds in de lucht, dreigend in zijn onvolledigheid.Zo dreigend, dat honderden direkte-akties tegen macht,van gesabboteerde bankautomaten tot geblokkeerde treinen, van aangevallen politiestations tot beschadigde wetenschappelijke instituten, van verbrandde diplomatenauto's tot wrakken gemollesteerde italiaanse filialen en ondernemingen) uitgevoerd zijn in de weken en maanden na Genua en door de hele wereld.Zo dreigend dat pas nadat de mist van protest was opgetrokken, uiteindelijk de macht van het cement van inverzekeringstelling werd voorbereid. Want revolt explodeert, binnen de data's gesteld door de macht, op de plek waar het spel werkelijk wordt gespeeld; in de totaliteit van ons leven en dat is waar wij ons gaan ontmoeten, in de komende sociale konflikten met de verlangens van hen die vochten in Genua.Geen rechtbank die de beschuldigden isoleert en aanvalt zal zijn stempel zetten op die dagen in Genua.

origineel geschreven door Guerra sociale in het Italiaans.

Voor de laatste informatie kijk naar:

italy.indymedia.org/cotroinchiesta.php of anarcotico.net

Donaties kunnen naar

Conto don antonio balleto
Banca carige sede centrale
c/c 61359/80
Abi 6175
Cab 1400

ISRAELISCHE ANARCHISTEN IN NEDERLAND, EN WAT NU?

Oproep voor solidariteit.

Bijna dagelijks worden we via de media over spoeld met het nieuws uit het Midden Oosten. De situatie lijt met de dag te verergeren, net zoals met veel ander nieuws krijg je hier een totaal machteloos gevoel bij. "Wat kan ik er in godsnaam aan doen?" Via de internationale anarchistische nieuwsvoorziening Ainfos (www.ainfos.org) lazen wij eind 2003 over een groep Israelische anarchisten die van de ene actie naar de ander rolden ongelofelijke dwarsverbanden maakte, tussen bijvoorbeeld Palesteinse boeren, black blockers, homoactivisten en vrouwen groepen en visa versa. Al wat beter geïnformeerd bestaat de Israelische anarchistische beweging al lang, maar is er nu een nieuwe en radicale, uiterst jonge beweging. Die elkaar hebben leren kennen in de politieke punk en hardcore scene, via dierenrechten en internationale tegentoppen in europa, geïnspireerd door grote politieke kraakpanden waar mensen hun eigen leven inrichten en strijd voeren. Met die bagage vormde men een netwerk over heel Israël: Dat werd door de media al snel benoemd tot Anarchisten tegen de Muur.

Zij bevinden zich in een land dat bijna dagelijks in de wereldpers verschijnt en dat een van de ingewikkeldste conflictgebieden van de wereld is, waar de zogenaamde westerse wereld in conflict is met de Arabische wereld. Waar bruut geweld van beide kanten een dagelijkse realiteit is. Dat precies op die plek, bijna uit het niets een jonge anar-

is de verhalen van de sprekers door te vertellen en dat wat fetelijk is gebeurd is in de bezette gebieden naar buiten te brengen, door te vertellen en mensen te informeren wat eraan de hand is.

chistische beweging is ontstaan is waarschijnlijk geen toeval. Als reactie op een totaal gemilitariseerde samenleving die zijn oorsprong heeft in een dieptepunt van de mensheid. Waar de realiteit van alle dag wordt gedomineerd door de dood. Waar regeringen over de lijken van duizenden onschuldigen blijven aansturen op gewelddadige conflicten is het niet meer dan logisch dat mensen zich daar tegen gaan verzetten.

Het is voor mij zeer inspirerend dat, burgers uit Israël en Palestina op gelijke basis samenwerken om te strijden voor een betere wereld en vrije samenleving. Ik zelf worstelde al langer met het Israëlisch/Palestijns conflict. Als anarchist is het wel duidelijk dat je geen voorstander kan zijn van een Israëlische of Palestijnse staat. Ook hier in Nederland als je meeloopt in een demonstratie tegen het beleid van Israël, samen met de IS, autoritaire fundamentalisten en bankdirecteursvrouwen, krijg je toch het gevoel van, "waarom loop ik hier in godsnaam mee." Het antisemitisme dat je gewoon ziet en het gevoel dat er over de rug van de solidariteitsbewegingen hogere politieke spelletjes worden gespeeld,

Door de bereidheid van de Pinksterlanddagen organisatie was het mogelijk deze mensen naar Nederland te halen. De maanden voorafgaand hadden we talloze groepen in Nederland, België en Duitsland aangeschreven of ze geïnteresseerd waren in anarchistische sprekers uit Israël. Gelukkig waren er veel reacties, bij deze willen we iedereen bedanken voor hun inzet om in verschillende steden info-avonden te organiseren. Wat ook belangrijk was is dat de FAU (anarchosyndicalistische vakbond in Duitsland) toezegde om alle lokale afdelingen te informeren dat wij een sprekerstour organiseerden van twee Israëlische anarchisten, waardoor wij overspoeld werden met aanvragen uit heel Duitsland.

Nu terug blikkend hebben we zitten nadenken hoe we onze Israëlische kameraden kunnen ondersteunen, en hoe anderen daar bij kunnen helpen. Het allerbelangrijkste

Ten tweede is er het idee ontstaan om een fonds in Nederland op te richten. Er is namelijk geld nodig om bijvoorbeeld totaalweigeraars in Israel te ondersteunen (proceskosten e.d.) op dit moment zitten er 4 mensen vast die in totaal zijn veroordeeld voor twee jaar. Zij zijn de eerste van een nog veel grotere groep totaalweigeraars, die nog hun processen moeten krijgen. Zij behoren tot een bijzondere groep jonge mensen, die al op 17-jarige leeftijd hebben aangegeven om absoluut niet het leger in te gaan en ook niet vervangende dienstplicht te gaan doen. Daarbij gaan er ook nog een reeks grote rechtszaken plaatsvinden tegen de activisten die deel hebben genomen aan andere acties, waaronder vernielingen aan de bezettingsmuur. Ook wordt er gewerkt aan nieuwe acties en campagnes die zeer binnenkort van start zullen gaan, ook daar is geld voor nodig.

Op dit moment is er een hoge werkloosheid in Israël, een economische crisis en wordt alles geprivatiseerd waardoor het leven helemaal duur wordt. Daarom is het van groot belang dat de jonge anarchistische beweging wat financiële armslag krijgt. En ook jij kan er aan meewerken: organiseer benefieten, groot en kleinschalig b.v. volkskeukens, filmavonden, concerten en schrijf lokale fondsen en geldpotten aan.

Over dit solidariteitsfonds is besloten het onder te brengen bij het A.B.C Amsterdam*. De geldstromen (als die er komen) zullen via het A.B.C A'dam naar Israël vloeien. Via het A.B.C. A'dam zal men door middel van publicaties op de hoogte gehouden worden over wat er gebeurd in Israël. De beweging in Israël is zo jong dat een vaste structuur nog helemaal opgebouwd moet worden, simpele dingen als postbussen, bladen, vaste communicatiemiddelen zijn er simpelweg niet. Daarom is het van groot belang deze mensen te steunen, als zijn beweging geen internationale steun krijgen hebben is zij gedoemd om dood te bloeden, Het is tijd om solidariteit in daden om te zetten en het niet alleen als hol woord te gebruiken.

***Anarchist Black Cross, een organisatie die gevangenen ondersteunt**

STAAKT HET WERK

Verzet je actief tegen dwangarbeid!

Sinds enkele jaren, de laatste tijd nu ook meer merkbaar, worden in Nederland alle mogelijke sociale voorzieningen steeds verder ingeperkt. Inperkingen op het gebied van uitkering en arbeidsrechten, terwijl arbeiders en vakbonden in de jaren 70 vurig gestreden hebben voor het verkrijgen van de vele vangnetten, worden deze nu makkelijk aan de kant geschoven in het kader van niets- en niemand ontziende bezuinigingen.

Het feit dat iedereen recht heeft op een menswaardig bestaan; een dak boven het hoofd, dagelijkst eten en een inkomen om in basisbehoeften te voorzien, wordt wel heel erg bemoeilijkt in een economisch klimaat waar het recht van de sterkste geldt. In een samenleving waar vrije handelseconomie, (kapitalisme) de boventoon voert worden stelselmatig mensen buitenspel gezet. Mensen die uberhaupt gedwongen worden deel te nemen aan dit vernietigende systeem dat Latijns Amerika, Azie en Afrika als haar speeltuin gebruikt en de onmondige ongeschoolde arbeider als gereedschap.

Hoewel misschien aan velen deze vraag voorbij gaat is het toch belangrijk je af te vragen hoe vrijwillig het dagelijks uitgevoerde werk en de bijhorende consumptie werkelijk is. Als kind wordt je verteld dat je braaf moet zijn, naar school gaan en wat je ouders en leraren je vertellen voor waar aan te nemen. Je moet een diploma halen; "anders wordt het later niets met je...", en dan zijn uiteindelijk een goede baan, een eigen huis en een rustig leven zonder burgelijke ongehoorzaamheid de veroordeling tot je erbij neervalt. Want werken wij niet allemaal voor iets totaal onzinnigs, omdat we moeten overleven in deze rovende en plunderende wereld? Zijn wij niet allemaal verplicht ons leven te verknechten aan het kapitalisme, dat er uiteindelijk voor zorgt dat we allemaal afhankelijk zijn door middel van loon, uitkering, huursubsidie en verzekering? En dan hebben we ons hele leven hard gewerkt, belasting betaald, de productie op gang gehouden en de bazen tevreden gesteld, her en der hebben we een beloning gekregen of een klein recht verworven, tot plots besloten wordt dat de teugels weer eens strak aangetrokken moeten worden, omdat het systeem sneller en goedkoper draaien kan. De mensen met de ruwste handen moeten dan vaak als eerste het veld ruimen en worden het slechtst opgevangen. Opvallend genoeg komen dit soort bezuinigingen zelden alleen.

De WW duurt maar een half jaar en de automatische overbrugging naar de normale bijstand zal worden afgeschaft, mensen met bijstand worden in REINTEGRATIE (!)trajecten gedwongen om deel te nemen op de overvolle arbeidsmarkt en worden bij weigering gekort op uitkering, de WAO wordt versobert omdat mensen met een hernia of zware depressie best kunnen werken. En voor hen die nog wel aan het werk zijn, wordt het pre-pensioen verworpen en de 40 urige werkweek weer ingevoerd. Bovendien is een werkeloze van 57,5 jaar nog gewoon verplicht te solliciteren.

Tegelijkertijd worden de huren ieder jaar hoger en de huursubsidie dit jaar opeens een aanzienlijk stuk lager, (er waren zelfs wilde plannen het af te schaffen!), de eigen bijdarage in het zieknfonds hoger en worden steeds meer mensen steeds verder in het nauw gedreven. En daarom is het jammer dat we hier allemaal zo weinig aandacht aan hebben geschonken de laatste jaren. De vakbond, een goede vriend van de overheid, begeeft zich inmiddels in een

LOKAAL LOCAL

ivoren toren omringd door (ex)top ambtenaren en bureaucratische afschrikkers en is steeds verder komen te staan van wat er zich daadwerkelijk afspeelt op de werkvloer of hebben een fabriek zelfs nog nooit van binnnen gezien. Bovendien werd de arbeider grotendeels genoeg tevreden gesteld om alert te blijven op de veranderingen. De verhoudingen werden ogenschijnlijk amicialer waardoor de grens vervaagd leek en was de baas plotseling niet meer de "BAAS" maar de "Werkgever", waardoor het opeens leuk en aardig begon te lijken dat men in ruil voor hard zwoegen een beetje mocht meegenieten van zijn onontkoombare rijkdom, en de arbeider is niet meer de vrouw of man met de ruwe, vieze handen die hun recht komen halen bij de baas wanneer dat nodig is, maar heet nu "Werknemer", is zelden ontevreden, nooit opstandig en niet lid van een vakbond. Waarschijnlijk temeer ook omdat deze de taal niet spreken van de mensn die hen zo hard nodig zouden kunnen hebben. Dat is allemaal wel zo makkelijk, dan hoeft er geen strijd gevoerd te worden. Daarom was menigeen opeens met stomheid geslagen toen de FNV van zich af begon te bijten, terwijl deze verslechteringen al begonnen in 1984; arbeidersrechten pretenderen te beschermen gaat heel slecht samen met parlementarisme! Het zou dan ook goed kunnen dat het komende najaar een laatste krachtmeting wordt; de overheid laat een 'proefballonnetje' op om te zien hoe sterk de vakbeweging nog is en of dreigende taal van Lodewijk de Waal niet gewoon meer is dan bluffen...Al eerder werd bij massale demonstraties meer verzet vanuit de bond aangekondigd maar daar is nooit meer iets van gehoord.

Maar het wordt niet alleen voor de FNV tijd haar tanden te laten zien, ook zouden wij zelf wat meer mogen participeren in de verdediging van onze rechten. Zeker radicaal links laat weinig van zich horen in Nederland, anders dan in Spanje, Duitsland of Belgie. We zouden ons hard moeten maken tegen de uitbuiting op de eigen werkvloer en niet bang zijn dat (lullige) baantje te verliezen. Als de FNV in oktober een demonstratie organiseert tegen al deze versoberingen zouden wij een links radicaal standpunt in kunnen nemen en verder kijken naar de werksituatie onder laaggeschoolden en geilligaliseerden die vaak het smerigste werk opknappen en hier weinig tot geen waardering voor krijgen.

Vergeet niet te gaan naar de demonstratie 2 oktober, dam plein Amsterdam
STAAKT HET WERK; VERZET JE ACTIEF TEGEN DWANGARBEID!

TOT VOLGEND JAAR OP DE PINKSTERLANDDAGEN

Op de 70ste verjaardag van de Pinksterlanddagen, was er een AGA-tent. Enkele van ons komen sinds eind jaren 90 op de PL en op de PL hebben sommige elkaar leren kennen. Voor ons is de PL een vrij belangrijke bijeenkomst.

Op de 70ste verjaardag vorig jaar verliep het programma een beetje chaotisch en was er niet veel animo voor workshops e.d. Mensen hadden al snel kritiek op de organisatie en vonden dan het programma inhoudelijk beter kon. Ik zelf en andere mensen van de AGA vonden dat als je kritiek levert, je dan ook zelf de handen uit de mouwen moet steken.

Kritiek leveren is een van de makkelijkste dingen die je kan doen, er is namelijk altijd wel iets aan te merken. Waarom organiseren mensen zelf niet workshops of sluit men zich niet aan bij de voorbereidingsgroep van de PL. Misschien omdat men zelf bang is voor kritiek?

We zouden ons moeten afvragen wat wij nou voor anarchistische beweging zijn als we niet eens een jaarlijkse bijeenkomst kunnen organiseren en elkaar niet kunnen inspireren maar allemaal een afwachtende houding gaan aannemen. Daarom besloot de AGA mee te helpen aan de 71ste PL. Zo gezegd zo gedaan. Het heeft heel wat voeten in de aarde gehad, het reizen naar Utrecht en Appelscha voor vergaderingen, honderd e-mails, bellen en stukken schrijven. Maar het was leuk om met mensen samen te werken die je amper kent en dichterbij de PL, de puzzelstukjes in elkaar te zien schuiven Zeker na afloop kunnen we concluderen dat het een succesvolle PL was. Wijzelf vinden dat anarchisten heden ten dagen vaak terug kijken naar de rijke historie van de anarchistische beweging. Wij hebben daar ook een tik van en verslinden boeken en brochures over de anarchistische beweging van pak'm beet 100 jaar terug. Het is ook belangrijk, daar niet van maar men moet niet vergeten dat er tegenwoordig nog van alles gebeurt op het gebied van Anarchisme. Daarom leek het ons interessant om mensen uit te nodigen die ons konden vertellen over hun strijd die ze dagelijks voeren in de grote, en belangrijker misschien wel, in de kleine dingen.

Dit bracht ons op het idee om contact te zoeken met de Israëlische anarchisten en hen uit te nodigen om hen zelf te laten vertellen over wat hun visie is binnen de Israëlische politiek. Wat er echt gebeurt, en hoe wij het beste kunnen helpen. En natuurlijk om hen de oren van hun kop te vragen. Tijdens het spreken in de AGA tent waren er veel belangstellenden de israelische anarchisten hadden een presentatie voorbereid waar ze met gebruik van laptop en videobeamer ook duidelijk visueel hun verhaal konden versterken. Het was erg inspirerend om jonge punks een groot hek om te zien trekken. Het wordt alleen wat minder ludiek als er opeens enkele activisten met scherp worden neergeschoten. Het is dan ook meteen duidelijk, dat activisme niet een lifestyle is en dat deze mensen in een keiharde realiteit leven en zich met hun beperkte middelen blijven verzetten. Wat misschien wel terechte kritiek is maar waar we ons wel over willen uitspreken is dat sommige mensen op de P.L. zeiden dat er in de videobeelden niet echt sprake was van geweldloze actie. Dit ging voornamelijk over demonstraties van Palestijnen, die bij een grote vreedzame zitblokkade, na drie keer een hardhandige charge en tientallen traangas granaten overzich heen gekregen te hebben, met stenen begonnen gooien. Een van de aanwezigen zei dat men misschien trainingen daar moest gaan geven over geweldloos actie voeren. Dat zou eventueel kunnen, maar volgens onze Israëlische vrienden is er een grotere kans dat die mensen ons beter kunnen trainen in geweldloze acties. Zij hebben meer ervaring ze leven immers al hun hele leven in een half oorlogsgebied. Maar iets dat zeker een idee is, is om je aan te sluiten bij de ISM (International Solidaritiy Movement) die zeer nuttig werk verricht in de bezette gebieden, dit is wel zeer zwaar en absoluut niet ongevaarlijk, en je moet zelf sterk in je schoenen staan. De hele zaterdag hebben zij gevuld en hopelijk een hoop mensen geïnformeerd. Door de vrijgevigheid van het Zwart Zaad fonds (Utrecht), politiek dagcafé de Bollocks (Amsterdam), en de PL organisatie was het mogelijk de twee sprekers hier in Nederland te krijgen.

Op zondag ochtend werd de spits afgebeten door Geert Wegemans. Hij deze leidde het thema van de dag in, door te vertellen over zijn tijd in de Belgische gevangenis.

Hij vertelde over de noodzaak van het ondersteunen van gevangenen, en de ervaringen die hij heeft opgedaan. Over zijn correspondentie met gevangenen over de hele wereld. Veel mensen vroegen hoe je je sterk kunt houden in die situatie. Ook nam men uitgebreid de gelegenheid om van alles te vragen. Het was de eerste keer dat Geert in het openbaar sprak over zijn bajestijd en dat was best wel moedig. Eigenlijk hadden we hem wat bibbergeld moeten geven. Na een pauze was het woord aan het Anarchist Black Cross Gent, zij vertelde op een aangrijpende manier over de situatie in Spanje en specifiek over de anarchisten en sociale rebellen in het zogenaamde F.I.E.S systeem. Dit gevangenissysteem is als een gevangenis in een gevangenis en wat verglijkbaar met de witte folter in Duitsland ten tijde van de R.A.F. Deze uiterst wrede totale isolatie, die van de gevangenen een weerloze prooi maken voor de grillen van de fascistische bewakers. Toch lukt het om in deze totaal onmogelijke situatie verzet te bieden. En zijn er in een periode van enkele jaren tientallen gecoördineerde acties, zowel binnen als buiten de gevangenissen, op touw gezet. Het ABC Gent heeft hier enkele heldere brochures over uitgegeven, en die te vinden zijn in het Fort van Sjakoo. Ook zal ABC Amsterdam, dat binnenkort zal functioneren, hier in de toekomst meer aandacht aan besteden. Ook op deze dag werden enkele films vertoond.

Er valt nog veel meer te vertellen over de afgelopen PL want nu zijn alleen de dingen besproken die we met de AGA hebben georganiseerd. Wat wel erg miste was dat er zo goed als niks was voorbereid op het gebied van de uitsluitingspolitiek van de Nederlandse regering, dit terwijl er op de PL tientallen mensen rond liepen die lokaal actief bezig zijn met deze problematiek. Zo zie je maar weer dat er ideeën genoeg zijn, voor volgend jaar. Voor de rest willen we nogmaals iedereen bedanken die is komen opdagen in Appelscha of de steden waar onze vrienden hebben gesproken. We hopen iedereen weer te zien volgend jaar op Appelscha, nou ja, liever op straat want daar moeten we zijn en niet een keer in het jaar in een bos bij Appelscha.

Anarchistische Groep Amsterdam

PORTUGEES PRISONER NEEDS SUPPORT

António Ferreira de Jesus, 63 years old, comes from a poor family and since a child he was forced to endure many miseries and suffering under this opressive society.

Rebel in his atittudes against social injustices, at the age of 17 he is thrown into prison by the portuguese fascist State. For years he was a victim of the worst horrors in prison. Still he could take his time to read, study and have more awareness about himself and the exterior world. Once out of prison he was again taken back inside three times more under Salazar's dictatorship and again by the following democratic State.

The most heavy crimes he has been accused of and condemned for includes robberys from rich people and an assault to the School Prison of Leiria after several years of his life being burned there. The last condemnation, without proof and filled with irregular procedures and violations of the procedural guaranties, was refering to a trial about the kiddnaping of a powerfull and influent heroin dealer.

When the conscience of self dignity is superior to fear of repression by the dominant class, the individual can never be stopped. And, sometimes, revolt comes to the last consequences...

António has spent more than 40 years in prison, more life inside than life outside prison walls, and he is considered by the DGSP (Prisons General Direction), to be one of the most dangerous prisoners in Portugal, but dangerous because he doesn´t let himself bend by the system, dangerous because he defends his own dignity, dangerous because he never silences his fearless and confrontative voice disturbing the system, dangerous because he stands in solidarity with his prison mates, fighting always in the first line in every prison he has been, dangerous because bravely he denounces the violation of human rights and corruption by the prison guards, and dangerous because he can denounce responsables for assassinations inside of prisons. And because of this he has been a target of strong persecutions, constantly suffering punishments and death threats and being the victim of different assassination attempts.

Until recently António was being held in the Caxias Hospital Prison after he denounced the murdering of one of his prison mates by an organized corrupcion net in which prison guards were taking part. Such denounce provoked the collapse of the prison direccion and António's transfer to another prison so he would be safe from retaliations. Now they want him back in the same prison (Pinheiro da Cruz), and this can only mean one thing: they want to make him pay for his daring. António needs urgent international pressure against this possible transfer. António finds himself in a penal juridic situation worst than if he had been sentenced for life. He had never seen his sentences combined in to one, in any

NÃO À PRISÃO PERPÉTUA!

CAMPANHA INTERNACIONAL DE SOLIDARIEDADE com ANTÓNIO FERREIRA

condenado a 'prisão perpétua' em Portugal

Debate

Café Cultural CEM MEDOS

Rua da Rosa, 99-A / Bairro Alto

9 Julho / Sexta-feira / 22h.

CASAF

Tlm: 918 510 058 • 968 142 023
E-mail: antferreira@mail.pt

Colectivo de Apoio e Solidariedade a António Ferreira

support poster from portugal

prison gevangenis

trial, as required by the portuguese law. When he finishes one sentence, he just starts another and another, in a clear violation of the portuguese legal system.

In France, for instance, prisoners who are condemned for life, after 18 or 20 years in prison have the posibility to be set free. In Portugal, the land of the so-called "soft traditions", there are people serving complete "disguised" life sentences. And Portugal is proud of being one of the first countries to abolish both death penalty and life sentence in Europe.

António is little known outside prisons. He his kind with the other prisoners and revolted against the opressors, self-tought, a strong character, strong self will, alergic to dominance and still resisting, he is a comrade in the true meaning of the word.

In Portugal António is having support from ACED (Association against exclusion for Development) and from portuguese Anarchist Black Cross. It is urgent a growing international solidarity in order to put pressure on the ones who should follow their own laws.

Messages should be send demanding a quick re-establishing of his penal situation as he is serving several sentences one after the other, turning in pratice, into an effective life sentence. Also demanding he can't be transfered to Pinheiro da Cruz Prison where is facing an iminent life danger.

Please send email and faxes to:

ascenso@ar.parlamento.pt (deputies)
ivonen@ar.parlamento.pt
tmsantos@ar.parlamento.pt
joao.portugal@provedor-jus.pt

ministra@mj.gov.pt (ministry of justice)
fax: 00351 21 3468031
correioIGSJ@igsj.mj.pt
fax: 00351 21 3223666
provedor@provedor-jus.pt
fax: 00351 21 3961243

girp@dgsp.mj.pt (prisional services department)
fax: 00351 21 885 3653
mailpgr@pgr.pt
fax: 00351 21 3975255

He will be also thankful if you write him something:

António Ferreira de Jesus
Recluso nº351
Estabelecimento Prisional de Vale de Judeus
2065 Alcoentre
Portugal

OPROEP TOT STEUN AAN ANTONIO FERREIRA DE JESUS, PORTUGESE GEVANGENE

Antonio Ferreira de Jesus, 63 jaar, komt uit een arme familie en heeft van kinds af aan gedwongen veel miserie ondergaan en geleden onder deze samenleving gebaseerd op uitbuiting en onderdrukking. In zijn rebellie tegen sociaal onrecht wordt hij op 17-jarige leeftijd in de gevangenis gegooid door het toenmalige fascistische regime in Portugal. Jarenlang was hij slachtoffer van de gruwelijkheden in de gevangenis, maar hij nam ook tijd om te lezen en te studeren, en een groter bewustzijn over hemzelf en de buitenwereld te ontwikkelen. Nadat hij eindelijk vrijgekomen was, werd hij vervolgens nog drie keer opnieuw opgesloten door de fascistische staat, en uiteindelijk ook door de "democratische" staat.

Wanneer het bewustzijn van eigenwaarde groter is dan de angst voor de repressie van de heersende klasse, kan het individu niet worden gestopt. En soms gaat de revolte tot de uiterste consequenties. De zwaarste misdrijven waarvoor hij veroordeeld werd zijn

berovingen van de rijken en een aanslag op het internaat van Leiria, nadat hij er meerdere jaren van zijn leven opgesloten had gezeten. De laatste veroordeling, zonder bewijs en gekenmerkt door ongebruikelijke procedures en schendingen van de procedurele garanties, liep hij op in een rechtzaak over de ontvoering een heroinedealer.

Antonio heeft 40 jaar in de gevangenis doorgebracht, een leven meer binnen dan buiten de gevangenismuren, en wordt door de DGSP (Algemene Directie van het Gevangeniswezen)beschouwd als een van de meest gevaarlijke gevangenen van Portugal. Gevaarlijk omdat hij buigt voor het systeem, gevaarlijk omdat hij zijn eigenwaarde verdedigt, gevaarlijk omdat hij nooit zijn onverschrokken en confronterende stem dempt, de orde van het systeem verstoort, gevaarlijk omdat hij solidair is met zijn medegevangenen, altijd in de eerste linies staat om te strijden in elke gevangenis waar hij gezeten heeft, gevaarlijk omdat hij moedig spreekt over de schendingen van de mensenrechten en de corruptie door de gevangenisbewakers, gevaarlijk omdat hij de verantwoordelijken kan aanwijzen voor liquidaties binnen de gevangenis. Hij is het doelwit geweest van zware vervolgingen, heeft constant geleden onder strafmaatregelen en doodsbedreigingen en is het slachtoffer geweest van meerdere moordpogingen.

Antonio is weinig bekend buiten de gevangenissen, maar binnen kan hij goed opschieten met andere gevangenen die, net als hij, onderdrukt worden, vaak revolteren tegen deze onderdrukkers, autodidact zijn, met een sterk karakter en een sterke wil, allergisch voor overheersing en zich nog steeds verzetten. Antonio is voor hen een kameraad in de volste betekenis van het woord. Antonio heeft nog nooit meegemaakt dat zijn veroordelingen samengedrukt werden, in niet één rechtzaak, zoals de Portugese wet voorschrijft. Wanneer hij een straf heeft uitgezeten begint hij telkens aan een nieuwe. Dit is absoluut in overtreding met het Portugese strafrecht. Antonio is in een slechtere strafrechtelijke situatie dan wanneer hij tot levenslang veroordeeld zou worden. In Frankrijk bijvoorbeeld, kunnen gevangenen met levenslang na 18 of 20 jaar soms vervroegd worden vrijgelaten. In Portugal, het land van de zogenaamd `zachte tradities`, zitten mensen verborgen` levenslange veroordelingen uit, dit terwijl Portugal er prat op gaat een van de eerste Europese landen te zijn die de doodstraf en de levenslange gevangenisstraf uit de rechtspraak heeft verbannen. In Portugal krijgt Antonio steun van ACED (Vereniging tegen Uitsluiting, voor Ontwikkeling) en van het Portugese Anarchist Black Cross.

Internationale solidariteit is belangrijk en men moet in toenemende mate druk blijven uitoefenen op landen die hun eigen wetten niet naleven. Ondanks alle repressie

verzet Antonio zich nog steeds, maar hij heeft onze steun en solidariteit hard nodig.

Schrijf naar:

ascenso@ar.parlamento.pt (deputies)
ivonen@ar.parlamento.pt
tmsantos@ar.parlamento.pt
joao.portugal@provedor-jus.pt

ministra@mj.gov.pt (ministry of justice)
fax: 00351 21 3468031
correioIGSJ@igsj.mj.pt
fax: 00351 21 3223666
provedor@provedor-jus.pt
fax: 00351 21 3961243

girp@dgsp.mj.pt (prisional services department)
fax: 00351 21 885 3653
mailpgr@pgr.pt
fax: 00351 21 3975255

Schrijf naar Antonio:

Antonio Ferreira de Jesus
Recluso no.351
Estabelecimento Prisional de Vale de Judeus
2065 Alcoentre
Portugal

GOING TO COURT

The recent story of Marco Camenisch

"Solidarity lies in action. Action that sinks its roots in one´s own project that is carried on coherently and proudly too, especially in times when it might be dangerous even to express one´s ideas publicly. A project that expresses solidarity with joy in the game of life that above all makes us free ourselves, destroys alienation, exploitation, mental poverty, opening up infinite spaces devoted to experimentation and the continual activity of one´s mind in a project aimed at realising itself in insurrection. A project which is not specifically linked to the repression that has struck our comrades but which continues to evolve and make social tension grow, to the point of making it explode so strongly that the prison walls fall down by themselves."

Daniela Carmignani

In 1998 Marco Camenisch made a request to be transferred to a swiss prison and to have his case taken to court as soon as possible. This demand was turned down by Peter "Furcoat" Aliesch, the corruption striken province offical also responsable for the police repression surrounding the protests against the World Economic Forum in Davos. This would mean, that the 12 years which Marco had been sentenced to in Italy, would not be taken into account in a verdict by a swiss court. Four years later he stated in a communique: "On 18th April I'll have served a sentence of 12 years in Italy and I'll be extradited to Switzerland to be submitted to various trials with accusations that provides life sentences too. I do not recognise any legitimacy to Government and repressive machine, consequently I'll exclude any statements in front of this machine and their representatives, except perhaps spontaneously in public/before a court. I warn the repressive body not to repeat the extortion of false statements from my family, especially from my elderly mother and from my brother, (Neither his mother nor his brother had to appear in front the court during the trial in Zurich) (...) Due to personal reasons like being too old, a prejudicated health and social responsibilities and needs, it would not be possible and reasonable for me to take up arms and underground life again, in the antiauthoitarian struggle. But I continue to revenge the necessity of a radical antiauthoritarian struggle against rule and exploitation always more aggressive and destructive" At first he was denied the lawyer of his choice and detained under a regime of heavy isolation. Thus his struggle continued. The district attorney responsible for his detention conditions, Claudia Widerkehr, is the daughter of Peter Widerkehr, the ex-director of the NOK, an electricity company of which Marco had destroyed some infrastructure in 1979. Marco was refused a sufficient medical treatment, his medical charts were also lost on the transfer from Italy.

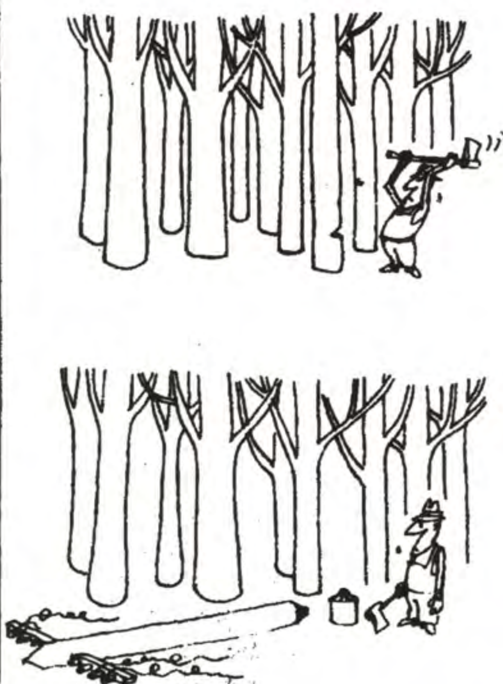
A solidarity movement started to form in Switzerland, a demonstration to the prison of Pfaeffikon, where Marco was imprisoned, was organized in June. By the end of 2002 Marco was transferred to the prison of Thorberg near Berne. For his mother and his wife, who often visited him, this meant a longer journey. The regime of detention was one of total isolation. One of the goals of the solidarity movement was to integrate Marco in the struggles outside and to take a close look of what was happening in jail.

A week before the World Economic Forum in Davos would start, Marco took up a hunger strike. It was directed against war, the extention of domestication, against the privilegies of a few. It was also a statement against the WEF and against his harsh living conditions. This hungerstrike was an important part of the resistance movement against the WEF. In Berne and Fribourg several cashdispensers belonging to banks, that are WEF-members, were tarred and feathered. The communiques also greeted Marco and demanded his release from prison. An international "day of action in support of prisoner Marco Camenisch" was called for. Action was taken in France, Belgium, Argentina, Spain and Switzerland. In Abetone, Italy, a skilift station was burned down on january 19th. The message read 'fire to the destroyers, freedom for Marco', near Bergamo and Carrara cellphone network antennas were destroyed.

prison gevangenis

Shortly after these interventions Marco was transferred to the Sennhof prison in Chur, which was more convenient to him and to his visitors. Swiss television made a portrait very much in his favor. Having seen this, Weder, the attorney in charge, had Marco transferred back to Pfaeffikon high security prison. The city concil of Pfaeffikon then had Marco moved to the deportation prison at the airport in Zuerich-Kloten. They wanted the spraypaintings in Marcos favor to end. the townhall was attacked with a bucket of paint as a response. In the week from september 17 to 24 the italian state launched "operation blackout" orchestrated by the attorneys canepa and canciani searching for proof of a 'subversive organisation with the intend of overthrowing the social order', that had destroyed electricity poles etc. Marco was supposed to be the Head of such an organization. The police raided 40 appartements and confiscated about 60 computers. Marco's cell was searched and documents used for his defense were confiscated. The computers of the websites anarcotico.net and freecamenisch.net were also taken. There were also searches directed against people from the group 'il silvestre' and the 'gruppo anarchico incontrolados' A solidarity commitee called for another day of action on 2 November 2003. Actions occured in Brussels, Istambul, Palermo or Paris, where molotov cocktails were thrown against adecco and adia temporary work offices. Marco contributed a speach, for a demonstration in Basel against repression, espe cially against police brutality against squats, there was property destruction and confrontations with the police. Marco libero!

The investigation had ended and the process against Marco was due from May 10th 2004 to the 5th of june. A month before the trial Marco started a hunger strike. The authorities had tried to disrupt the communication Marco upheld with numerous friends, his mail was being massively censored. He also declared his solidarity with Nathalie Menigon and other revolutionary prisoners on this occasion. On March 30. a electricity power pole, part of the ENEL infrastructure, had been destroyed with two charges of explosives in Gordona. This also occured in Valchiavenna on April 11.

A few days before the beginning of the trial, a demonstration in Zurich was to express solidarity with Marco and demand his release. This little demonstration was attacked by the police, some people made their way into the museum of art, where only one window was trashed. Unfortunately the Exhibition of paintings by Ferdinand Hodler was not vandalized. A one time chance waisted! About hundered demonstrators were arrested, including the secretary of Bernhard Rambert, Marcos lawyer. According to the attorney she was to be held prisoner during all of the trial. She was released after a week of hungerstrike. In a declaration Marco described his identity, as "revolutionary, insurrectionalist, antipatriarchal, radically critical of civilisation and green anarchist. As such he stands in solidararity with the revolutionary liberation struggle of the peoples in general and within this more specifically with the struggles of the so called indigenous people of the earth for freedom, selfdetermination, identity, dignity, soil and territory and on the other hand with the content and the parctice and the aims of the ELF-ALF and other expressions of an antipatriarchal, antiauthoritarian struggle for liberation that is also radically critical of civilisation." As the trial dragged on, the technical equipment of a television antenna on the Uetliberg near Zurich was set on fire and completely burned down to greet Marco. It was impossible to

receive the swiss tv channel through the air all over zuerich for one day. Camenisch was condemned to another 17 years of prison, which are added to a sentence of 8 years which he still has to endure. This would mean that he won't be released before 2018, in the best of cases.

But life goes on. On June 19. there was a message from Finland, stating "We cut down a plot of 400 GE birch trees located at a research park in Laukansaari (Punkaharju) Finland. Gene transfer to the surrounding nature from GE trees is a real risk, from which the consequences are unpredictable (...) this action was done in solidarity with our Italian friends currently being imprisoned and harrassed by the Italian State. For Marco, Sergio, People of Il Slivestre, and those imprisoned by Marini. Keep fighting and "Don't give up!"

More good news from Italy stated :"July 18, Saliceto di Cadeo (Italy) - Two telephone towers were blown up in the night. The spray-painted messages "Carlo Lives" and "Free Marco" were found at the site, in reference to Carlo Guiliani, who was killed by police in Genoa during the revolt against the G8 in July of 2001, and Marco Camenisch.

Fire to all prisons!

Marco's Address is:
Marco Camenisch,
Postfach 3143,
CH-8105 Regensdorf

There were a lot of other solidarity actions all over europe that unfortunately couldn't be mentioned. they are documented on freecamenisch.net, where also other communiques by marco camenisch can be found, for more information on the trial [in german] you can visit:

http://ch.indymedia.org/de/2004/04/21165.shtml

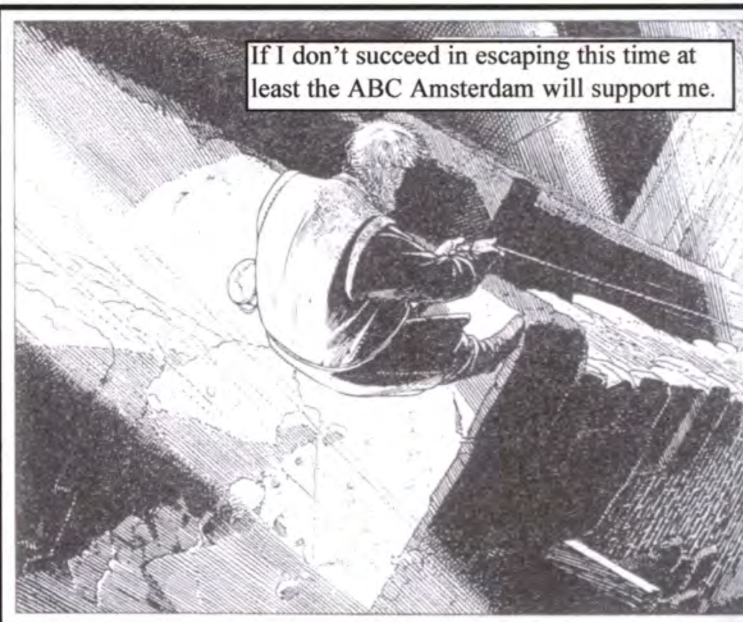
A book [in italian] "Achtung banditen" with writings by Marco, compiled by Piero Tognoli and with a foreword by John Zerzan, apeared at Autoproduzioni nautiluls.

NEEM HET RECHT EN VECHT TERUG

Over het nut en noodzaak van het Anarchist Black Cross Amsterdam

Als we terugkijken naar de laatste paar jaar en wat er in de internationale anarchistische beweging is gebeurd, dan kan men concluderen dat er een grote en brede criminaliseringscampagne aan de gang is, en de instrumenten van het repressie-systeem zeer uitgebreid zijn. Het met scherp schieten op demonstranten in Gotenburg, waarbij 3 mensen zwaar gewond raakten in 2001, en enkele maanden later de moord op Carlo in Genua. De slachting in de Diaz school waar tientallen slapende mensen tot moes zijn geslagen. Het doorsnijden van de touwen bij de Aubonne brug in Zwitserland dat bijna de dood van Martin betekende. Dit gebeurde-

bij grote en massale demonstrattendie door middel van directe actie de huidige wereldleiders en elite aanvielen Dat later een reactie zou volgen dat deze zou reageren met keiharde repressie, is dan ook totaal logisch. Je zou echt blind moeten zijn om dat niet te zien.

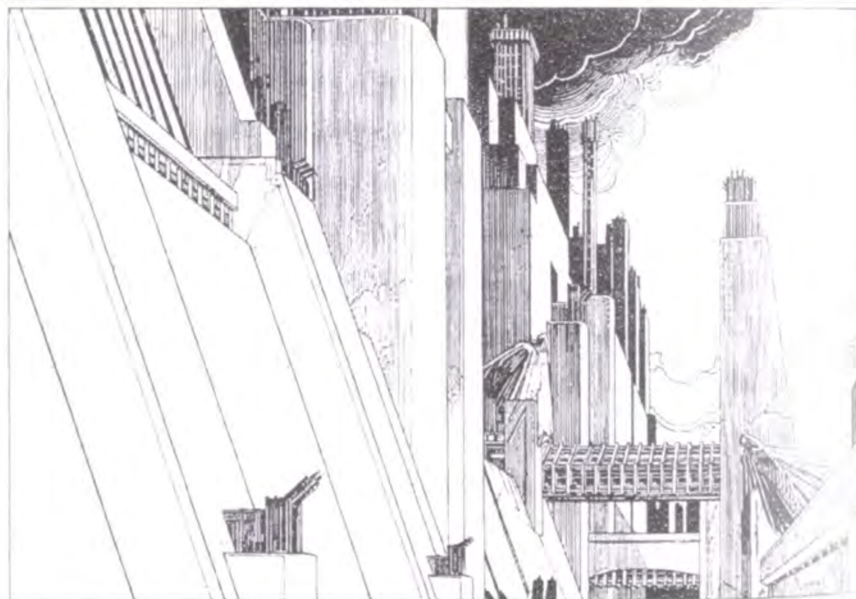
Als je in het verleden van de radicale beweging kijkt zie je dat overheden altijd zo reageren, of zij nou liberaal, socialistisch of wat dan ook zijn. Met het schi-

prison gevangenis

eten op demonstranten laat de zogenaamde westerse democratien dan ook haar werkelijke gezicht zien. Je moet je bek houden, loop in de rij, produceer en consumeer. Zij wil een duidelijk signaal afgeven, ga niet de straat op, je weet immers dat als je met duizenden op straat bent dat sommigen dat duur zullen betalen. Neem b.v. de jongen die naar aanleiding van de Eurotop in Gotenburg 2 jaar heeft vastgezete. Dit omdat hij een steen over een afstand van 100 meter zou hebben gegooid. Dit betekent dat hij ruim het wereld record kogelstoten heeft gebroken. Over het veelvoudig frauderen bij de rechtzaken hebben wij het maar even niet. En natuurlijk de zaak van Maarten Blok die gewoon zwart op wit zijn onschuld kan aantonen. Maar zeer waarschijnlijk onschuldig achter de tralies belandt. Dat de Molotov cocktails in de Diaz school door de politie zelf waren geplaatst, dit kwam alleen maar aan het licht om dat de smeris die ze er zelf had neergelegd zijn mond voorbij praatte. Ook het bizarre

verhaal van Simon die werd opgepakt bij de Eurotop in Tessaloniki. De Griekse politie splitse hem een rugzaak met molotovs in de mag splitste, wat kon resulteren in een jarenlange gevangenis straf. Het was de vastberadenheid van de 7 hongerstakers en de solidaitietsacties wereldwijd die hun vrijlating hebben veroorzaakt.

Het is ook duidelijk dat een anarchist altijd veroordeeld zal worden door de heersende klasse waar zij/hij tegen vecht, waarom zouden zij een eerlijk proces moeten voeren. Het is daarom ook dat de anarchistische beweging zichzelf moet verdedigen, waarom zou je je recht uit handen moeten geven aan een autoriteit die jij niet erkent, die verantwoordelijk is voor zoveel ellende. Zij hebben die wetten gemaakt om ons er onder te houden. Deze solidariteit is niet iets dat je zo kant en klaar uit de kast kan pakken. Hiervoor zijn structuren nodig die mensen informeren over wat er gaande is zodat ze gezamenlijk acties en campagnes kunnen opzetten. Een van deze structuren is het Internationale Anarchist Black Cross netwerk. Als anarchisten in Amsterdam lijkt het voor ons niet meer dan logisch dat wij dit netwerk willen versterken. Dit doen wij nadat we ons al langer verdiepten in het solidariteitswerk met gevangenen en na veel wikken en wegen hebben we besloten om het ABC Amsterdam op te richten. Waarschijnlijk zal bij het verschijnen van deze Directe Actie het ABC Amsterdam een feit zijn want op zondag 5 september was de eerste ABC bijeenkomst waar wij hebben verteld waar wij ons zo de aankomende tijd mee gaan-bezighouden. Ook zal de Britse anarchist Mark Barnsley komen spreken o.a. over de do's and don'ts van solidariteits werk. Op dat gebied is hij helaas een expert omdat hij 8 jaar onschuldig in het Britse gevang heeft gezeten. Ook zal hij vertellen over de Engelse Campaign Against Prison Slavery, die vecht voor het stop zetten van gedwongen gevangenisarbeid.

Tot zover het ABC Amsterdam, u hoort nog van ons.

News Sep/Aug 2004

September 5, Area of Utrecht (Holland) in the night three police cars were burned bringing the total to twelve in the last few months.

August 31, Amsterdam (Holland) Maarten Blok turned himself in to be deported to Sweden where he is falsely accused of attacking a police officer during the Gothenburg protests in 2001. Thanfully he was released around four weeks later.

For up to date information check:

www.steunmaarten.org

August 22, Halifax (Nova Scotia, Canada) - About 140 longshoremen at the Port of Halifax walked off the job in a wildcat strike to support a fellow worker who was fired for taking part in previous illegal work stoppages.

August 20, Olmito (Texas, United States) - Prisoners refused to go back to their cells, barricaded themselves in a room, smashed TVs and phones, and used makeshift weapons against guards, injuring two of them. The inmates were defying a lockdown that was put in place on August 14 after a fight between prisoners. A SWAT team entered the jail, using tear gas, pepper-spray and rubber bullets, leaving 11 inmates injured.

August 19, Buenos Aires (Argentina) - Electricity workers threw rocks and firebombs at the administrative headquarters of the Edenor power

company, breaking windows on three floors and destroying the ground-level of the building. The union representing the workers is currently in con

tract negotiations with the corporation. Edenor is owned by Electricite de France.

August 18, Rome (Italy) - Inmates at the Regina Coeli jail set fires and used cooking gas-canisters to damage a living unit. Police were sent in to quell the disturbance.

August 17, San Foca (Italy) - Immigrants rioted and clashed with police at the Regina Pacis immigrant detention centre in San Foca, Italy. Six immigrants managed to escape. Hours later, a firebomb was thrown at the home of Don Cesare Lodeserto, the manager of the centre. The house was only slightly damaged. An insert was found on the windshield of a family member's car with the words: "War to Don Cesar, manager of the jail for immigrants - Regina Pacis".

The escape was the second in the month for Regina Pacis, as another detainee had climbed the wall and fled last week. This is the same detention prison attacked by anarchists in July.

NEW WAVE OF REPRESSION IN ITALY

July 27, Early in the morning all over italy around 100 anarchists houses were raided by police. 4 were arrested and accused of "subversive association with a terrorist goal and the overthrough of the government" (article 270 and 270 of the law). The official excuse of the raids given by the police was to find the people who sent a letter bomb that caused a carabineri officer to lose two fingers in november 2003, the attack in june 2003 against the spanish institute in Rome, and another attack in january 2004 against the court house of Viterbo. Three of the four arrested went on hunger strike immediatly- Marcom, Sergio, and David All four made a collective statement together there addresses are.

Sergio Maria Stefani / Simone Del Moro
c.c. "Regina coeli"
via della Lungara, 29

00165 Roma

David Santini
c.c. "Le Vallette"
via Pianezza, 300
10151 Torino

Marco Ferruzzi
c.c. "Poggioreale"
via Nuova Poggioreale, 170
sezione Venezia
80143 Napoli

July 23, Milan (Italy) - Two gas-canisters exploded at an Intesa Bank branch on Jenner street. Intesa manages the accounts of the "Regina Pacis" immigrant detention centre in San Foca. A message was found in the area expressing solidarity with the six anarchists recently arrested in Rovereto, Italy, and the words "Fire to the CPT (Centre for Temporary Detention). Fire to every jail."

July 20, in Roverto police search houses sea and 6 anarchists were arrested and sat 8 days in isolation in a prison in Trento. They are accused of attacking and wounding a group of nazi in oktober last year after an argument about deportation prisons which ended in a fight between 20 anarchists and 40 nazis were six nazis made complaints to the police. They were let free on july 28.

July 18, Saliceto di Cadeo (Italy) - Two telephone towers were blown up in the night. The spray-painted messages "Carlo Lives" and "Free Marco" were found at the site, in reference to Carlo Guiliani, who was killed by police in Genoa during the revolt against the G8 in July of 2001, and Marco Camenisch, an anarchist prisoner recently sentenced to 17 additional years in jail for the murder of a Swiss border guard in 1989.

July 15, Isola Capo Rizzuto (Italy) - Immigrants held in a detention centre attempted to escape and fought with the police who stopped them, injuring at least 9 officers. Three detainees were able to flee the centre but were later arrested.

July 15, Milan (Italy) - A gas-canister explosive damaged a bank branch of the "Banca Intesa", which manages the accounts of the "Regina Pacis" immigrant detention centre in San Foca. On June 26th, a similar device was discovered at another Intesa branch in Milan, but it did not explode. On March 17th, an Intesa automatic teller machine was set on fire in Maglie, Italy. Messages left at the site of the bombings called for the destruction of all prisons and solidarity with imprisoned anarchists.

July 11, San Foca (Italy) - A group of anarchists attacked the "Regina Pacis" immigrant detention centre, encouraging the detained to revolt, breaking windows and using a smoke bomb to create favourable conditions for escape. There was a scuffle between the anarchists and the cops, and one anarchist, Salvatore Signore, was arrested. Inside the detention centre, immigrants smashed security cameras and other property, and police had to be called in to quell the disturbance. One immigrant managed to climb out a window and jump down from a balcony in an escape attempt, but was stopped by a police officer. Two cops received head injuries during the rebellion.

June 11 in Sardinia (Italy) 3 anarchists from Cagliari were arrested and accused of a bomb attack on a building of the Forza Italia party (Berlesconi's party). They were released after six weeks of prison but remain in house arrest.

June 7 there were raids of houses in Toscany italy one person was arrested and is still in prison (Alessio Perondi). The following days 5 more anarchists from the group "Il Silvestre" in Pisa were arrested 4 of them were put under house arrest.Then on 30 july there were more house raids and 3 more people from "Il Silvestre" were put under house arrest.you can write him:

Alessio Perondi
c.c. di Prato
via la Montagnola 76
59100, Prato.

News July 2004

July 29, Santiago (Chile) - An anarchist contingent joined a trade union march to present a revolutionary alternative to empty rhetoric and reformist politics, spray-painting anarchist slogans over advertisements, interrupting the speech of the top union bureaucrat, and throwing stones and firebombs at riot police.

July 26, Paris (France) - Windows were smashed at the office of Quillery filial east Batiment - a group belonging to Eiffage Construction, which has recently built several new prisons throughout France.

news from the international social war

nieuws van de internationale sociale oorlog

foto- police looking down at bed sheets used in 1986 escape in US

July 25-26, Paris (France) - The display windows of an Italian Alfa-Romeo/Fiat car dealership on the avenue du General Bizot were smashed in solidarity with Italians currently facing charges for the revolt against the G8 in Genoa (July 2001).

July 22, Athens (Greece) - In the early morning hours, firebombs were thrown at the Culture Ministry building and the nearby headquarters of the Cultural Olympiad, causing slight damage. During an anti-Olympics demonstration at night, anarchists threw a firebomb at the Interior Ministry and spray painted the columns of surveillance cameras set up for the Olympics .

July 20 (Colorado, United States) - Inmates held at the medium-security Crowley County Correctional Facility, the nation's largest corporate prison, rioted and set fires. Several hundred prisoners took part in the revolt, which was only quelled five hours later. No guards were injured. 13 prisoners were transferred and three were hospitalized with injuries.

July 19-20, Heathrow (United Kingdom) - Rioting broke out at the Harmondsworth immigrant detention centre on July 19th, after a detainee was found hanging in his cell. Guards and staff, employed by a private company, were forced to flee for their saftey. Fires were lit, and about 100 detainees moved to the exercise yard to hold their ground. Special anti-riot prison officers, known as "tornado teams", arrived the next day and put down the rebellion. The centre was emptied, as the 400 held there were broken up and moved to other facilities. At least 17 detainees face criminal charges. One immigrant who was transferred after the riot has since committed suicide.

July 15-19, Paris (France)- On the night of July 15-16, two windows of the Italian "San Paolo" bank on Alesia street, and four windows of the same bank in the public square of Catalogne were smashed by anarchists. On the night of July 18-19, the display window of an Italian agency on Rochebrune street met the same fate. These actions were claimed in solidarity with those currently being prosecuted in relation to the revolt against the G8 in Genoa (July of 2001), and anarchists recently arrested and imprisoned in Pisa and Lecce in Italy.

July 16, Buenos Aires (Argentina) - Unemployed rebels, street vendors, prostitutes and students layed siege to the city legislature building, tearing down police barricades, smashing windows, breaking apart the doors, and throwing rocks and using slingshots against riot police inside the institution. The cops, in turn, used a water cannon and shot tear gas, eventually arresting

26 people. The rebellion was in response to modifications to the legal code intended to escalate punishments against the excluded - those who must break the law in order to survive.

July 5-6, Diepsloot (South Africa) - Rumours that the government was planning to evict residents of this squatter community ignited a three-day-long rebellion, as crowds of people barricaded the entrances to the neighbourhood, threw rocks at cops and journalists, and burned down two city council buildings. Riot police intervened with water cannons and two armoured personnel carriers, arresting about 19 people and using a section of the "Police Act" to seal-off the area and prohibit journalists from entering it. Those who were arrested, as well as their supporters, threatened further unrest if the charges against them are not dropped.

July 1, Athens (Greece) - In the early morning hours, a gasoline firebomb was hurled at an office of the ruling government party

June 28, Aachen (Germany) - Three spanish and one Belgian anarchist were arrested they are:

GABRIEL POMBO DA SILVA, (who earlier escaped from F.I.E.S. prison regime)

BEGONA POMBO DA SILVA,

FERNANDEZ DELGADO.

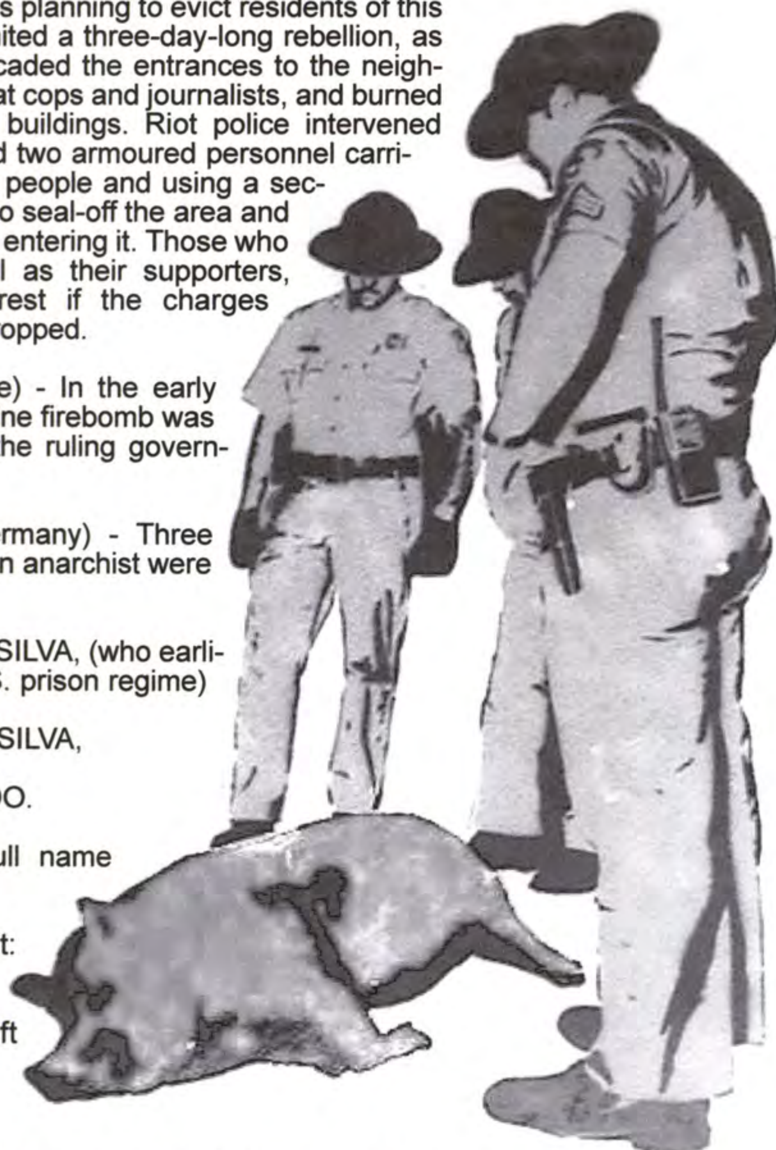
B.G. from Belgium (full name not yet public)

you can write to them at:

(name of the prisoner)
c/o Staatsanwaltschaft
Aachen
AZ 401JS284/04
Stiftstraße 39-43
52062 Aachen
Germany

For more updated information and to donate urgently needed money contact:

Anarchist Black Cross Gent:
Fortis bank
001-3364945-91
(IBAN:BE23 0013 3649 4591)

OFFICER DOWN

ANARCHISTISCHE GROEP AMSTERDAM
postbus 16521
1001 RA Amsterdam
aga@squat.net
http://squat.net/aga

Bibliotheek
elke zaterdag van
14 tot 18 uur
Eerste
Schinkelstraat 14
Amsteram

ANARCHISTISCHE BIBLIOTHEEK

2 JAAR

za 11 SEPTEMBER

INHOUD

<u>Dick Gevers</u>-
over god en de staat

<u>Jansen en Jansen</u>-
activisme vs terrorisme

<u>Info</u>-
over de nieuwe/oude situatie van arbeid
en de demonstratie van 2 oktober

<u>Nico van Apeldoorn</u>

<u>Film</u>-La Raison de Plusfort

<u>veganistishe maaltijd</u>

BENEFEIT

Anarchist Black Cross
Amsterdam

ZO 12 SEPTEMBER

CZOLGOSZ
anarcho-punk-boston US

CRITICA RADICALA
gypsy punk- Romenie

20:00 PUNK ROKIN 116